

Adriaan van Dis. De Beira-corridor. Tekst B (met woordverklaringen)

Uit: *In Afrika* (Meulenhoff, 1991)

De Beira-corridor¹

1 Wind, warme wind in de holte van mijn knieën. Het is lente, een seizoen dat hier nauwelijks
2 bestaat. De zomer jeukt² al onder mijn zolen. Het gras moet eruit, de bomen willen bloeien.
3 Dikke jacaranda's, flamboyanten³ waarvan de wortels de gestampte aarde langs de weg
4 openbreken. Alles is hard, de zaden hebben houten schillen⁴ en ze vallen pas als de bloesem⁵
5 ze verdringt. De boombastschilfers⁶ zijn scherp en de ingeklonken⁷ modderpaadjes zijn
6 harder dan een Hollandse stoep⁸. Ik voel de warmte in de stekels⁹, in de dooie gele struiken
7 en in de stenen muren om de huizen, maar het meest nog in de mensen. Als ik in de bus
8 dicht naast ze zit, trekt hun warmte in mijn vel¹⁰.

9 Ik logeer op de Avenues, waar de lanen breed genoeg zijn om met een zesspan¹¹ ossen¹²
10 te keren. Harare¹³ ligt hoog en de ziel reist te paard. Ik ben nog niet aangeland. De ijle¹⁴ lucht
11 maakt loom¹⁵. De zon verbiedt me te snel te lopen, te werken, te denken. Ik lig halve dagen
12 op bed, naast de telefoon, en ik wacht.

13 De eerste dag, toen de kou van Europa nog in mijn hielen¹⁶ zat, zei een oude tuinman die
14 mijn tevergeefs achter een lege taxi aan zag rennen dat hij wel kon zien dat ik zojuist was
15 aangekomen. 'Stap zacht, master.' (Ja, hij zei master, zoals een bedelaar hier baas tegen mij

¹ **De Beira-corridor** is een transportroute die Zambia, Malawi, Zimbabwe en Mozambique verbindt met de haven van Beira aan de Indische Oceaan.

² **jeukt** – jeuken: kriebelen

³ **jacaranda's, flamboyanten**: soorten tropische bomen

⁴ **de schillen**: een appel of peer heeft een schil

⁵ **de bloesem**: bloem waaruit zich een eetbare vrucht ontwikkelt

⁶ **de boombastschilfers**: harde splinters van bomen

⁷ **ingeklonken** – inklinken: paadjes ontstaan door mensen die er altijd lopen en de aarde inklinken

⁸ **de stoep**: pad voor de deur met tegels (stenen)

⁹ **de stekels**: doornen van een plant

¹⁰ **vel**: huid

¹¹ **het zesspan**: wagen met zes dieren, bijv. paarden

¹² **de ossen** – de os: mannelijke koe

¹³ **Harare**: hoofdstad van Zimbabwe

¹⁴ **ijle** – ijl: dun

¹⁵ **loom**: langzaam, traag

¹⁶ **de hielen**: achterdeel van de voet

16 zei. Zijn het mijn blote knieën, zie ik eruit als een Boer¹⁷?) Stap zacht. Hij leek een
17 geheimzinnige boodschapper, leunend op zijn hark. Sinds zijn vermaning vertraag ik mijn
18 pas. Als een Afrikaan zal ik nooit lopen, zo soepel¹⁸ en recht, daarvoor is mijn rug te kapot en
19 te stijf. Ik pas mij aan bij de oudjes. Dagelijks loop ik een eindje met ze op. Schuifelend¹⁹ in
20 de schaduw van de lanen, of door de gangen van mijn hotel.

¹⁷ **de Boer** - Boeren: geïmmigreerde Nederlanders in Zuid-Afrika

¹⁸ **soepel**: beweeglijk

¹⁹ **schuifelen**: zich schuivend voortbewegen

Sprachniveau (rezeptiv) B2

Syntaktisch

- Kurze Hauptsätze zur Beschreibung der Umgebung (Z. 2; 10-11)
- Längere Hauptsatz-Nebensatz-Gefüge, teils mit eingeschlossenem Nebensatz, im Subjekt-Verb-Objekt Muster (Z. 13-14)

Wortwahl

- Seltene und wenig frequent genutzte Wörter (s. Fußnoten) für fortgeschrittene Lernende
- Wortfeld Bäume/Pflanzen: „zaden“ (Z. 4), „schillen“ (Z. 4), „bloesem“ (Z. 4), „stekels“ (Z. 6), „struiken“ (Z. 6) nicht so spezifisch bekannt aus dem Unterricht
- Wörter in Zusammenhang mit Afrika: „jacaranda's, flamboyanten“ (Z. 3), „Harare“ (Z. 10), „Avenues“ (Z. 9)

Semantisch

- Z. 1-8 beschreiben die Natur und das Wetter, Z. 9-12 wie sich der Protagonist an die neuen Umstände anzupassen versucht und Z. 13-20 seinen ersten Tag in Afrika. Herausfordernd kann sein, dass der erste Tag am Ende des Textes erläutert wird und zuvor der Alltag, dies durchbricht eine chronologische Struktur.
- Sensible Zusammenhänge des Kolonialismus müssen eingeordnet werden („master“, „Boer“, Z. 15/16).
- Der Text beschreibt eine europäische Wahrnehmung Afrikas und ordnet neue, unbekannte Phänomene fortwährend in einen niederländischen Referenzrahmen ein (z.B. Z. 5/6: „de ingeklonken modderpaadjes zijn harder dan een Hollandse stoep“). Der Erzähler versucht sich anzupassen, etwa im Schritt (Z. 17/18: „Sinds zijn vermaning vertraag ik mijn pas.“), stößt aber überall auf Grenzen – auf seine körperlichen Grenzen (Z. 18/19), aber vor allem auf interkulturelle Grenzen, in denen unübersehbar eine problematische Vergangenheit steckt (Z. 15/16: „Ja, hij zei master, zoals een bedelaar hier baas tegen mij zei. Zijn het mijn blote knieën, zie ik eruit als een Boer?“).